A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2017. december 20. * [i]

„Fellebbezés – Állami támogatások – Digitális televíziózás – A digitális földfelszíni televíziózásnak a távoli és kevésbé urbanizált területeken történő kiépítésére nyújtott támogatás – A digitális földfelszíni televíziózás platformjainak üzemeltetői részére nyújtott támogatás – A támogatási intézkedéseket a belső piaccal részben összeegyeztethetetlennek nyilvánító határozat – Az »állami támogatás« fogalma – Előny – Általános gazdasági érdekű szolgáltatás – Meghatározás – A tagállamok mérlegelési mozgástere”

A C-70/16. P. sz. ügyben,

a **Comunidad Autónoma de Galicia**,

a **Redes de Telecomunicación Galegas Retegal SA (Retegal)** (székhelye: Santiago de Compostela [Spanyolország])

(képviselik őket: F. J. García Martínez és B. Pérez Conde abogados)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2016. február 5-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: P. Němečková, É. Gippini Fournier és B. Stromsky, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **SES Astra SA** (székhelye: Betzdorf [Luxemburg], képviselik: F. González Díaz és V. Romero Algarra abogados, valamint F. Salerno avocat)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: T. von Danwitz tanácselnök, C. Vajda, Juhász E., K. Jürimäe (előadó) és C. Lycourgos bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2017. szeptember 7-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésükben a Comunidad Autónoma de Galicia (Galícia autonóm közösség, Spanyolország) és a Redes de Telecomunicación Galegas Retegal SA (Retegal) az Európai Unió Törvényszéke 2015. november 26-i Comunidad Autónoma de Galicia és Retegal kontra Bizottság ítéletének (T-463/13 és T-464/13, a továbbiakban: megtámadott ítélet, nem tették közzé, EU:T:2015:901) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította a Spanyol Királyság által a digitális földfelszíni televíziózás távoli és kevésbé urbanizált területeken történő kiépítésére (Kasztília-La Mancha régión kívül) odaítélt SA.28599 (C 23/2010 [korábbi NN 36/2010, korábbi CP 163/2009]) sz. állami támogatásról szóló, 2013. június 19-i 2014/489/EU bizottsági határozat (HL 2014. L 217., 52. o.; a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítése iránti kereseteiket.

A jogvita előzményei és a vitatott határozat

2 A jogvita alapját képező tényállást a Törvényszék a megtámadott ítélet 1–22. pontjában mutatta be. A jelen eljárás érdekében a tényállás a következőképpen foglalható össze.

3 A jelen ügy azon intézkedések sorát érinti, amelyeket a spanyol hatóságok az analóg műsorszórásról a digitális műsorszórásra való, Spanyolországban történő átállás keretében hoztak Spanyolország teljes területén, a Comunidad Autónoma de Castilla-La-Mancha (Kasztília-La Mancha autonóm közösség, Spanyolország) kivételével (a továbbiakban: szóban forgó intézkedés).

4 A Spanyol Királyság az analóg műsorszolgáltatásról a digitális műsorszolgáltatásra való áttérés folyamatát segítő szabályozási keretet többek között a 2005. június 14-i Ley 10/2005 de Medidas Urgentes para el Impulso de la Televisión Digital Terrestre, de Liberalización de la Televisión por Cable y de Fomento del Pluralismo (a digitális földfelszíni televíziózás terjedését, a kábeltelevíziózás liberalizációját, valamint a pluralizmus elősegítését célzó sürgős intézkedésekről szóló 10/2005. sz. törvény; a BOE 2005. június 15-i 142. száma, 20562. o.) és a 2005. július 29-i Real Decreto 944/2005 por el que se aprueba el Plan técnico nacional de la televisión digital terrestre (a digitális földfelszíni televíziózás nemzeti műszaki tervének jóváhagyásáról szóló 944/2005. sz. királyi rendelet; a BOE 2005. július 30-i 181. száma, 27006. o.) kihirdetésével vezette be. E királyi rendelet a nemzeti magán, illetve állami műsorszolgáltatókkal szemben előírta, hogy gondoskodjanak arról, hogy a lakosság 96%-ához, illetve 98%-ához eljusson a digitális földfelszíni televíziózás (DTT).

5 Az analóg televíziózásról a DTT-re való áttérés lehetővé tétele érdekében a spanyol hatóságok Spanyolország területét három különböző térségre, az „I. térségre”, a „II. térségre”, illetve a „III. térségre” osztották. A jelen ügyben szóban forgó II. térség a spanyol lakosság 2,5%-ára kiterjedő, kevésbé urbanizált és távoli területeket foglalja magában. E térségben a műsorszolgáltatók kereskedelmi érdek hiányában nem fektettek be a digitalizálásba, ami a spanyol hatóságokat arra késztette, hogy állami finanszírozást alkalmazzanak.

6 2007 szeptemberében a Consejo de Ministros (miniszterek tanácsa, Spanyolország) elfogadta a DTT-re történő átállás nemzeti tervét, amely célként annak elérését írta elő, hogy a spanyol lakosságnak a DTT-szolgáltatás általi lefedettsége az analóg televíziós szolgáltatás 2007. évi lefedettségéhez legyen hasonló, azaz a lefedettség terjedjen ki e lakosság több mint 98%-ára, valamint Baszkföld, Katalónia és Navarra autonóm közösségek (Spanyolország) teljes vagy szinte teljes lakosságára.

7 A DTT vonatkozásában rögzített lefedettségi célok elérése érdekében a spanyol hatóságok állami finanszírozás nyújtását irányozták elő többek között a II. térség, és különösen az e térségben található autonóm közösségek területei földfelszíni digitalizálási folyamatának támogatása céljából.

8 2008 februárjában a Ministerio de Industria, Turismo y Comercio (ipari, idegenforgalmi és kereskedelmi minisztérium, Spanyolország, a továbbiakban: MITC) határozatot hozott, amelynek célja a távközlési infrastruktúra fejlesztése, valamint az, hogy a „Plan Avanza” elnevezésű terv keretében meghatározza az információs társadalom fejlesztését célzó intézkedések finanszírozásának feltételeit és a források elosztását. Az e határozat értelmében jóváhagyott költségvetést részben a televíziózásnak a II. térségben való digitalizálására szánták.

9 E digitalizálásra 2008 júliusa és novembere között került sor. Az MITC ezt követően forrásokat csoportosított át az autonóm közösségekhez, amelyek vállalták, hogy saját költségvetési forrásaikból fedezik a művelet fennmaradó költségeit.

10 2008 októberében a miniszterek tanácsa további források biztosítását hagyta jóvá a 2009-es év első felében megvalósítandó digitális átállási projektek keretében a DTT-lefedettség bővítése és kiegészítése céljából.

11 Ezt követően az autonóm közösségek megkezdték a DTT bővítésének folyamatát. E célból közbeszerzési eljárásokat szerveztek, vagy e bővítéssel magánvállalkozásokat bíztak meg. Egyes esetekben az autonóm közösségek a helyi önkormányzatokat bízták meg az említett bővítés végrehajtásával.

12 2009. május 18-án az SES Astra SA részéről az Európai Bizottsághoz panasz érkezett, amelynek tárgyát egy olyan támogatási program képezte, melyet a spanyol hatóságok fogadtak el az analóg televíziózásról a DTT-re a II. térségben történő átállás érdekében. Az SES Astra álláspontja szerint e program olyan be nem jelentett támogatást tartalmaz, amely alkalmas arra, hogy torzítsa a földfelszíni műsorszóró platform és a műholdas műsorszóró platform közötti versenyt.

13 A Bizottság 2010. szeptember 29-i levelében értesítette a Spanyol Királyságot azon határozatáról, hogy a szóban forgó támogatási programmal kapcsolatban Spanyolország teljes területére vonatkozóan megindítja az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdése szerinti eljárást, Kasztília-La Mancha autonóm közösség kivételével, amely régió tekintetében külön eljárást indított.

14 A Bizottság ezt követően meghozta a vitatott határozatot, amely határozat rendelkező részének 1. cikke megállapítja, hogy a földfelszíni televíziós platform üzemeltetői javára a DTT-hálózat II. térségen belüli kiépítésére, karbantartására és üzemeltetésére nyújtott állami támogatást az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésének rendelkezéseit megsértve hajtották végre, és az nem egyeztethető össze a belső piaccal, kivéve az olyan támogatást, amelyet a technológiai semlegesség elvének megfelelően nyújtottak. E határozat rendelkező részének 3. cikke szerint ezen, a belső piaccal összeegyeztethetetlen támogatást vissza kell téríttetni a DTT-szolgáltatóktól, függetlenül attól, hogy azok a támogatást közvetlenül vagy közvetetten kapták.

15 A vitatott határozat indokolásában a Bizottság először is megállapította, hogy a DTT-nek a II. térségben való bővítéséhez nyújtott támogatási program különféle központilag elfogadott jogszabályokon, valamint az MITC és az autonóm közösségek közötti megállapodásokon alapul. A gyakorlatban az autonóm közösségek a spanyol kormány által a DTT bővítésére vonatkozóan kiadott iránymutatásokat alkalmazták.

16 Másodszor a Bizottság megállapította, hogy a szóban forgó intézkedést az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak kell tekinteni. E tekintetben a Bizottság kiemelte különösen, hogy a spanyol hatóságok egyetlen példaként Baszkföld autonóm közösség esetére hivatkoztak annak alátámasztása érdekében, hogy a Bíróság által a 2003. július 24-i Altmark Trans és

Regierungspräsidium Magdeburg ítéletben (C-280/00, a továbbiakban: Altmark ítélet, EU:C:2003:415) megállapított feltételek szerint nincs szó állami támogatásról. Ezen ítélet első feltétele (a továbbiakban: első Altmark-feltétel) azonban, amely szerint egyrészt a kedvezményezett vállalkozást ténylegesen közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével kell megbízni, másrészt pedig e kötelezettségeket egyértelműen meg kell határozni, a Bizottság álláspontja szerint nem teljesült. Ezenfelül, mivel nem biztosított az, hogy az említett autonóm közösség általános érdekének megfelelően a költségek a legalacsonyabbak legyenek, az említett ítélet negyedik feltétele sem teljesült.

17 Harmadszor a Bizottság megállapította, hogy a szóban forgó intézkedés nem tekinthető az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja szerint a belső piaccal összeegyeztethető állami támogatásnak, annak ellenére, hogy ezen intézkedés jól meghatározott közérdekű célkitűzés elérésére irányul, és az érintett piacon hiányosság áll fenn. A Bizottság nézete szerint az említett intézkedés, mivel nem tartja tiszteletben a technológiai semlegesség elvét, nem arányos, és nem megfelelő eszköz a szabadon fogható csatornák II. térségen belüli lakossági lefedettségének biztosításához.

18 Negyedszer a Bizottság megállapította, hogy mivel a földfelszíni platform üzemeltetését nem határozták meg kellően egyértelműen közszolgáltatásként, a szóban forgó intézkedés nem igazolható az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése alapján.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

19 A Törvényszék Hivatalához 2013. augusztus 30-án benyújtott keresetleveleikkel a fellebbezők a vitatott határozat megsemmisítése iránti kereseteket indítottak.

20 2015. február 9-i végzésében a Törvényszék a felek meghallgatását követően a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélet meghozatala céljából elrendelte az ügyek egyesítését.

21 A fellebbezők kereseteik alátámasztása érdekében négy jogalapra hivatkoztak. Az első jogalap az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének megsértésén alapult. A többi jogalapot másodlagosan hozták fel. A második és a harmadik jogalap a szóban forgó támogatás belső piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozott. E jogalapok az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésében és az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdésének c) pontjában foglalt engedélyezési feltételek figyelmen kívül hagyásán alapultak. Negyedik jogalapjuk keretében a fellebbezők azzal érveltek, hogy a Bizottság tévesen minősítette a Retegalt „jogellenes állami támogatás kedvezményezettjének”.

22 A Törvényszék a megtámadott ítéletben valamennyi jogalapot érdemben elutasította, következésképpen pedig a kereseteket teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei

23 Fellebbezésükben a fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet,

– a megsemmisítés iránti kereseteket véglegesen hozzon határozatot, és a vitatott határozat semmisítse meg, és

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

24 A Bizottság és az SES Astra azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

25 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők négy jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a vitatott határozatot nem semmisítette meg részben, noha helyt adott a fellebbezők negyedik megsemmisítési jogalapjának, amely azon alapult, hogy a Bizottság mérlegelési hibát követett el, amikor a Retegalt jogellenes támogatás kedvezményezettjének minősítette. A második jogalap az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének amiatti megsértésén alapul, hogy a Törvényszék kimondta, hogy teljesülnek a szóban forgó intézkedés állami támogatásnak való minősítéséhez szükséges feltételek. A harmadik jogalap az indokolási kötelezettségnek és az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének amiatti megsértésén alapul, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg ezen intézkedés szelektív jellegét. A negyedik jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék az EUMSZ 14. cikknek és az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének, valamint az általános érdekű szolgáltatásokról szóló 26. jegyzőkönyvnek az értelmezésekor tévesen alkalmazta a jogot.

Az első jogalapról

A felek érvelése

26 Első jogalapjukkal a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel a negyedik megsemmisítési jogalapjuk elemzését követően az EUMSZ 264. cikk követelményeinek megfelelően részben helyt kellett volna adnia a kereseteiknek.

27 Először is a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy – amint a Törvényszék a megtámadott ítélet 160. pontjában maga is elismerte – a Bizottság valamely határozatának rendelkező részét e határozat preambulumbekezdéseinek fényében kell értelmezni. Megjegyzik, hogy kétségtelen, hogy a vitatott határozat rendelkező része nem jelöli meg újból kifejezetten a kedvezményezettek személyét, sem a támogatás összegét. Az azonban, hogy a rendelkező rész utal e határozat 6.2. szakaszára, és ennélfogva a határozat (193) és (194) preambulumbekezdésére, megfosztja joghatásától a megtámadott ítélet 149–163. pontjában tett megállapításokat.

28 Másodszor a fellebbezők szerint az [EUMSZ 108. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL 1999. L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 13. és 14. cikkére tekintettel a Törvényszék a megtámadott ítélet 153. pontjában nem állíthatta érvényesen, hogy a vitatott határozat (193) és (194) preambulumbekezdése a szóban forgó jogellenes támogatás visszatérítéséhez szükséges információk nyújtására szorítkozik.

29 Harmadszor a Törvényszék, noha a megtámadott ítéletben kimondta, hogy semmilyen következménye nem lehet a vitatott határozat azon preambulumbekezdéseinek, amelyekben a Bizottság meghatározta a kedvezményezetteket és a visszatérítendő támogatás összegét, e megállapítást ezen ítélet rendelkező részében tévesen elmulasztotta megismételni.

30 Negyedszer a fellebbezők úgy vélik, hogy e mulasztás miatt a spanyol hatóságok a szóban forgó jogellenes támogatás visszatérítésére irányuló eljárásban nem tudják megállapítani a vitatott határozat hatályát, és ez ellentétes többek között a jogbiztonság elvének követelményével.

31 A Bizottság szerint ezen első jogalap a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul, mivel a fellebbezők által előadottakkal ellentétben ezen ítélet az általuk első fokon előadott érvek egyikének sem ad helyt.

32 Az SES Astra úgy véli, hogy az első jogalap nyilvánvalóan elfogadhatatlan, mivel valójában a Törvényszék által elvégzett ténybeli értékelések vitatására irányul.

A Bíróság álláspontja

33 Első jogalapjukkal a fellebbezők lényegében azzal érvelnek, hogy a megtámadott ítélet indokolása azon részének, amelyben a Törvényszék állítólag helyt adott az arra alapított negyedik megsemmisítési jogalapjuknak, hogy a Bizottság mérlegelési hibát követett el akkor, amikor a Retegalt a szóban forgó jogellenes támogatás kedvezményezettjének minősítette, a vitatott határozat részleges megsemmisítését kellett volna eredményeznie.

34 Mivel a fellebbezők érve a megtámadott ítélet indokolása és rendelkező része közötti állítólagos inkoherencia fennállására vonatkozik, az SES Astra e jogalap elfogadhatatlanságára vonatkozó érvét el kell utasítani.

35 Érdemben az említett jogalap a megtámadott ítélet nyilvánvalóan téves értelmezésén alapul.

36 Ezen ítélet 151. és 160. pontjából ugyanis egyértelműen kitűnik, hogy a fellebbezők által előadottakkal ellentétben a Törvényszék nem adott helyt a negyedik megsemmisítési jogalapjuknak, hanem azt mint hatástalant elutasította.

37 E tekintetben a megtámadott ítélet 153. pontjából következik, hogy a Törvényszék többek között arra emlékeztetve válaszolt a fellebbezők érveire, hogy a vitatott határozat (189)–(195) preambulumbekezdésében, amelyek e határozat 6.2. pontjában találhatók, a Bizottság csupán információkat adott a Spanyol Királyságnak a szóban forgó intézkedés kedvezményezettjeiről, hogy e tagállam teljesíteni tudja az említett határozat 3. és 4. cikkében előírt visszatéríttetési és tájékoztatásnyújtási kötelezettségeit.

38 A Törvényszék ezenkívül e pontban kifejtette, hogy annyiban, amennyiben a Bizottság a vitatott határozat (193) preambulumbekezdésében egyrészt megállapította azt, hogy a galíciai helyzet a támogatási program azon kategóriájába tartozik, amelynek keretében a hálózat kibővítésével egy hálózatüzemeltetőként működő közjogi vállalkozást bíztak meg, másrészt pedig azt, hogy ebben az autonóm közösségben a Retegal a szóban forgó intézkedés kedvezményezettje, e preambulumbekezdések e határozat meghozatalának szakaszában a szóban forgó támogatási program jogszerűségére vonatkozó előzetes értékelésnek minősülnek. A Törvényszék ugyanis kimondta, hogy e megállapítások nem jelentenek jogilag kötelező állásfoglalást a galíciai helyzetet és a Retegalnak a támogatás kedvezményezettjének való minősítését illetően, mivel a vitatott határozat (189) preambulumbekezdésének megfelelően e helyzetet a spanyol hatóságoknak kell értékelniük.

39 Így a megtámadott ítélet 160. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a vitatott támogatásnak az említett határozat 4. cikkében előírt visszatéríttetése keretében a Spanyol Királyságnak kell megvizsgálnia, hogy a szóban forgó galíciai támogatás az ugyanezen határozat (185) és (186) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 1. és 3. cikkében foglalt elemekre tekintettel kikerül-e a visszatéríttetési kötelezettség alól. Ennélfogva annyiban, amennyiben a fellebbezők lényegében azzal érveltek, hogy a Bizottság a Galíciában visszatéríttetendő támogatást illetően téves megállapításokat tett, a Törvényszék kimondta, hogy ezen érvelés hatástalan.

40 Következésképpen az első jogalapot mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvelése

41 Második jogalapjukkal a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a Bíróság és a Törvényszék ítélkezési gyakorlata értelmében általa elvégzendő felülvizsgálat terjedelmét, mivel a megtámadott ítélet 57., 61. és 79. pontjára támaszkodva helybenhagyta a szóban forgó

intézkedés állami támogatásnak minősítését. A fellebbezők e tekintetben azzal érvelnek, hogy a Törvényszék nem vizsgálta meg a Bizottság által hivatkozott tények pontosságát, és nem vette figyelembe a fellebbezők által többek között az érintett tevékenység gazdasági jellegét illetően hozzá benyújtott bizonyítékokat sem.

42 Először is a Törvényszék a szóban forgó galíciai tevékenységet nyilvánvalóan tévesen írta le, amikor többek között a megtámadott ítélet 61. pontjában megállapította, hogy a DTT-hálózat kereskedelmi üzemeltetésre alkalmas, miközben a fellebbezők első fokon bizonyították, hogy az említett hálózat műszaki jellemzői és felszereltségi szintje, valamint az alkalmazandó szabályozás miatt ez nem így van. Ebből következik, hogy a Törvényszék elferdítette a jelen ügy releváns tényeit, és megsértette az állami támogatások bírósági felülvizsgálatának terjedelmére vonatkozó ítélkezési gyakorlatot.

43 Másodszor a Törvényszék, mivel a megtámadott ítéletben nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a szóban forgó hálózatot nem kereskedelmi jelleggel üzemeltetik, és hogy azt nem is úgy hozták létre, hogy azt így üzemeltessék, nem végezte el azon kérdés átfogó felülvizsgálatát, hogy a szóban forgó intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozik-e, vagy sem. A nemzeti szabályozás szerint ugyanis a helyi önkormányzatok az autonóm közösségekkel együttműködve kizárólag a DTT-jelet támogató szolgáltatást nyújtják. E szolgáltatás csak azon térségekben nyújtható, ahol egyáltalán nincs DTT-lefedettség, éspedig bármilyen pénzügyi ellenszolgáltatás nélkül. E szolgáltatás egyáltalán nem torzítja a versenyt, és azt a nemzeti jog közszolgáltatásnak minősítette.

44 Harmadszor a Törvényszék elferdítette a nemzeti jogot és különösen a 944/2005. sz. királyi rendelet tizenkettedik kiegészítő rendelkezését, amikor a megtámadott ítélet 79. pontjában megállapította, hogy a szóban forgó hálózat a DTT-n kívül más szolgáltatások nyújtására is használható, miközben e jogból egyértelműen kitűnik, hogy az említett hálózat csak a DTT céljára üzemeltethető.

45 A Bizottság és az SES Astra álláspontja szerint e jogalap elfogadhatatlan. Az említett jogalap egyrészt a Törvényszék által elvégzett ténybeli értékeléseket vitatja. Másrészt csupán megismétli a Törvényszék előtt már előadott érveket.

A Bíróság álláspontja

46 A fellebbezők második jogalapja a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 57., 61. és 79. pontjában foglalt, a szóban forgó galíciai tevékenység gazdasági jellegét illetően elvégzett, állítólag téves értékelésére vonatkozik. Ezen értékelés következtében a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a szóban forgó intézkedést az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „állami támogatásnak” minősítette.

47 Amint az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből következik, a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Ennélfogva kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok mérlegelésére. E tények és bizonyítékok értékelése tehát – az elferdítésük esetét kivéve – nem minősül jogkérdésnek, amelyet mint ilyet fellebbezés keretében a Bíróságnak felül kellene vizsgálnia (lásd különösen: 2016. április 21-i Dansk Automat Brancheforening kontra Bizottság végzés, C-563/14 P, nem tették közzé, EU:C:2016:303, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 Ezenkívül ugyanezen rendelkezések és a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit, valamint az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket. Nem tesz eleget az e rendelkezésekben támasztott indokolási követelményeknek az a fellebbezés, amely – anélkül, hogy akár egyetlen olyan érvet is tartalmazna, amely kifejezetten azonosítja a megtámadott ítéletet jellemző téves jogalkalmazást – pusztán megismétli vagy szó szerint újra előadja a Törvényszék elé terjesztett

jogalapokat és érveket, köztük azokat, amelyek a Törvényszék által kifejezetten elvetett tényeken alapulnak. Az ilyen fellebbezés ugyanis valójában csak a Törvényszékhez benyújtott keresetlevél újbóli megvizsgálására irányul, amely nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (lásd különösen: 2016. április 21-i Dansk Automat Brancheforening kontra Bizottság végzés, C-563/14 P, nem tették közzé, EU:C:2016:303, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 Először is meg kell állapítani, hogy lényegében a jelen jogalappal a fellebbezők szándéka – a Törvényszék előtt felhozott, lényegüket tekintve ugyanazon érveket megismételve – éppen arra irányul, hogy megkérdőjelezzék a Törvényszék által az első megsemmisítési jogalap első és második részének vizsgálata keretében tett megállapításokat és az ennek során elvégzett ténybeli értékeléseket. Így a fellebbezők valójában az általuk első fokon annak bizonyítása érdekében előterjesztett tények és bizonyítékok újbóli vizsgálatát kívánják elérni, hogy egyrészt a Galícia autonóm közösség által hozott intézkedés nem gazdasági tevékenység, hanem a közhatalmi jogkörök gyakorlásának körébe tartozik, másrészt pedig, hogy a szóban forgó intézkedés egyáltalán nem járt források átruházásával.

50 Másodszor, ami a tények és a nemzeti jog fellebbezők által hivatkozott állítólagos elferdítését illeti, a fellebbezőknek a jelen ítélet 47. pontjában felidézett rendelkezések alapján pontosan meg kell jelölniük a Törvényszék által elferdített elemeket, és rá kell mutatniuk azon elemzési hibákra, amelyek a Törvényszéket az értékelés során ezen elferdítéshez vezették. Egyébiránt a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (lásd ebben az értelemben: 2016. november 30-i Bizottság kontra Franciaország és Orange ítélet, C-486/15 P, EU:C:2016:912, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 Ennélfogva a tények elferdítésére alapított érveket eleve el kell vetni, mivel a fellebbezők érvelése nem tartalmaz olyan elemet, amelyből nyilvánvalóan kitűnne, hogy a Törvényszék ilyen elferdítést követett el.

52 E körülmények között a második jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvelése

53 Harmadik jogalapjukkal a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék megsértette indokolási kötelezettségét, és mérlegelési hibát vétett, amikor a megtámadott ítélet 85. pontjában a támogatás szelektív jellegét illetően helybenhagyta a vitatott határozat (113) preambulumbekezdését.

54 A fellebbezők szerint a Törvényszék nem jelzi, hogy a II. térség galíciai településeinek helyzete, azaz amely települések a földfelszíni technológiát alkalmazzák, milyen mértékben hasonlítható össze azon települések helyzetével, ahol más technológiát, mint például a műholdas technológiát alkalmazzák. Márpedig a helyzetek összehasonlíthatóságának vizsgálata a támogatás szelektív jellege megállapításának szükséges előfeltétele.

55 A Bizottság azon az álláspontonvan, hogy e jogalap hatástalan, és teljes mértékben megalapozatlan. Előadja, hogy amennyiben egy nem általános jellegű intézkedés kizárólag meghatározott tevékenységi ágazatra vagy meghatározott földrajzi terület vállalkozásaira alkalmazandó, a szelektivitás feltétele teljesül. A jelen ügyben, amennyiben feltételezzük, hogy a támogatást a technológiai semlegesség elvét tiszteletben tartva nyújtották, a támogatás szelektív intézkedés marad, mivel az meghatározott tevékenységi ágazatra, azaz a műsorszolgáltatási ágazatra alkalmazandó, nem pedig valamennyi gazdasági szereplőre.

56 Az SES Astra szerint e jogalap nyilvánvalóan elfogadhatatlan és mindenesetre megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

57 Harmadik jogalapjukkal a fellebbezők a megtámadott ítélet 85. pontját vitatják, mivel az helybenhagyta a Bizottságnak a szóban forgó intézkedés szelektív jellegére vonatkozó elemzését.

58 Az előny szelektivitására vonatkozó feltétel az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „állami támogatás” fogalmának alkotóeleme, mivel e rendelkezés tiltja a „bizonyos vállalkozások[at] vagy bizonyos áruk termelésé[t] előnyben részesít[ő]” támogatásokat. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy e feltétel értékelésekor azt kell eldönteni, hogy az adott jogi szabályozás keretén belül valamely nemzeti intézkedés alkalmas-e arra, hogy „bizonyos vállalkozások[at] vagy bizonyos áruk termelésé[t]” előnyben részesítse olyan vállalkozásokkal és áruk termelésével szemben, amelyek az említett szabályozás céljára tekintettel hasonló ténybeli és jogi helyzetben vannak (2016. december 21-i Bizottság kontra Hansestadt Lübeck ítélet, C-524/14 P, EU:C:2016:971, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

59 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszéknek az indokolás megfelelő vagy nem megfelelő jellegére vonatkozó értékelése fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálata alá tartozik (2005. június 28-i Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 453. pont; 2017. július 26-i Tanács kontra Hamas ítélet, C-79/15 P, EU:C:2017:584, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E tekintetben az EUMSZ 296. cikkben megkövetelt indokolásnak a szóban forgó jogi aktus jellegéhez kell igazodnia, és abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie az aktust kibocsátó intézmény érvelésének oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (2017. március 8-i Viasat Broadcasting UK kontra Bizottság ítélet, C-660/15 P, EU:C:2017:178, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A támogatási intézkedés szelektivitására vonatkozó feltétel vizsgálatát illetően a Bíróság kimondta, hogy e vizsgálatot kellően meg kell indokolni annak érdekében, hogy lehetővé váljon a teljes körű bírósági felülvizsgálat különösen arra vonatkozóan, hogy az intézkedés kedvezményéből részesülő gazdasági szereplők helyzete összehasonlítható-e az abból kizárt gazdasági szereplők helyzetével (2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 94. pont).

60 A jelen ügyben a Törvényszék a megtámadott ítélet 86. pontjában válaszolt a fellebbezők első fokon előadott azon érvére, miszerint a szóban forgó intézkedés szelektív jellegére vonatkozó, a vitatott határozat (113) preambulumbekezdésében foglalt indokolás elégtelen. A Törvényszék ezen érvet elutasította, mivel ezen indokolás megállapította, hogy ezen intézkedés előnyeiből csak a műsorszolgáltatási ágazat részesül, és hogy ezen ágazatban az említett intézkedés csak a földfelszíni platform piacán tevékenykedő vállalkozásokra vonatkozik.

61 Ezen érvelést téves jogalkalmazás jellemzi. A vitatott határozat indokolása ugyanis nem tartalmaz olyan információt – amint egyébként a megtámadott ítélet indokolása sem –, amely lehetővé tenné annak megértését, hogy milyen okokból kell úgy tekinteni, hogy a műsorszolgáltatási ágazatban tevékenykedő vállalkozások hasonló ténybeli és jogi helyzetben vannak a más ágazatokban tevékenykedő vállalkozásokhoz képest, vagy hogy a földfelszíni technológiát alkalmazó vállalkozások ilyen helyzetben vannak a más technológiát alkalmazó vállalkozásokhoz képest. A Bizottság azon érve, miszerint e tekintetben semmilyen indokolásra nem volt szükség, mivel a szelektivitás feltétele automatikusan teljesül akkor, ha az intézkedés kizárólag valamely tevékenységi ágazatra vagy meghatározott földrajzi terület vállalkozásaira alkalmazandó, nem fogadható el. A Bíróság ugyanis kimondta, hogy azon intézkedés, amely csak egy adott tevékenységi ágazat vagy ezen ágazat vállalkozásainak egy része számára előnyös, nem szükségképpen szelektív. Ezen intézkedés ugyanis csak abban az esetben minősül szelektívnek, ha az az adott jogi szabályozás keretében előnyben részesít bizonyos vállalkozásokat más ágazathoz vagy ugyanezen ágazathoz tartozó, e szabályozás céljára tekintettel hasonló ténybeli és jogi helyzetben lévő más vállalkozásokhoz képest (2016. december 21-i Bizottság kontra Hansestadt Lübeck ítélet, C-524/14 P, EU:C:2016:971, 58. pont).

62 Az indokolás e hiánya lényeges eljárási szabályok megsértésének minősül, és így akadályozza az uniós bíróság által elvégzendő bírósági felülvizsgálatot.

63 E körülmények között a harmadik jogalapnak helyt kell adni.

A negyedik jogalapról

64 Negyedik jogalapjukkal a fellebbezők az EUMSZ 14. cikknek és az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének, valamint az általános érdekű szolgáltatásokról szóló 26. jegyzőkönyvnek az értelmezésekor elkövetett téves jogalkalmazásra hivatkoznak. E jogalap három részből áll.

Az első részről

– A felek érvelése

65 A jelen jogalap első része a szóban forgó általános gazdasági érdekű szolgáltatás (ÁGÉSZ) meghatározása terén a tagállamokat megillető mérlegelési jogkört illetően elkövetett téves jogalkalmazáson alapul.

66 A fellebbezők szerint a Törvényszék a megtámadott ítélet 99., 101. és 111. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor kimondta, hogy a földfelszíni hálózat üzemeltetését nem határozták meg az első Altmark-feltétel értelmében vett ÁGÉSZ-ként. E tekintetben azzal érvelnek, hogy a Törvényszék annak elvi kizárására szorítkozott, hogy ezen üzemeltetés meghatározható ÁGÉSZ-ként, anélkül hogy elemezte volna a II. térségben rendelkezésre álló infrastruktúrát jellemző sajátos körülményeket, és különösen azt, hogy ezen infrastruktúra üzemeltethető-e kereskedelmi jelleggel.

67 A fellebbezők szerint a Törvényszék a megtámadott ítélet 100–105. pontjában csupán a távközlésre vonatkozó nemzeti jogszabályokat vizsgálta meg, anélkül hogy figyelembe vette volna azt, hogy a Bíróság és a Törvényszék ítélkezési gyakorlatának megfelelően a közszolgáltatási feladatot több egymást követő hatósági aktusban határozták meg, és különösen pedig a regionális és helyi hatóságoknak a közszolgáltatás nyújtásába való beavatkozását szabályozó 944/2005. sz. királyi rendelet tizenkettedik kiegészítő rendelkezését, valamint az állam, Galícia autonóm közösség és a galíciai helyi önkormányzatok között kötött partnerségi megállapodásokat. A Törvényszék ennélfogva figyelmen kívül hagyta a szóban forgó szolgáltatás valódi jellegét.

68 A Törvényszék tévesen szorítkozott annak megállapítására, hogy a földfelszíni hálózat üzemeltetését a nemzeti jog nem határozta meg közszolgáltatásként, anélkül hogy figyelembe vette volna a Galícia II. térségében rendelkezésre álló infrastruktúrát jellemző sajátos körülményeket. Ezenkívül a fellebbezők hangsúlyozzák, hogy ami a közszolgáltatási feladattal megbízott jogalanyokat illeti, a nemzeti jog világosan meghatározza, hogy e feladattal a Galíciai autonóm közösséggel partnerségben lévő helyi önkormányzatokat bízták meg. Végül azon kérdést illetően, hogy a közszolgáltatási kötelezettségeket a nemzeti jog megfelelően határozta-e meg, a fellebbezők rámutatnak arra, hogy a 944/2005. sz. királyi rendelet tizenkettedik kiegészítő rendelkezése kimondja, hogy az a szolgáltatás, amelynek nyújtását a területi hatóságokra bízták, a DTT-nek a lakosságuk részére a nemzeti jogszabályokban megállapított feltételek mellett történő sugárzása.

69 Ily módon a Törvényszék megsértette a tagállamokat az ÁGÉSZ meghatározása terén megillető diszkrecionális jogkört és mérlegelési mozgásteret.

70 A Bizottság és az SES Astra úgy véli, hogy az e rész alátámasztására előadott érvek részben elfogadhatatlanok, részben pedig hatástalanok.

– *A Bíróság álláspontja*

71 Negyedik jogalapjuk első részében a fellebbezők lényegében azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a nemzeti jog értékelése során több hibát is elkövetett, amelyek következtében a Törvényszék figyelmen kívül hagyta azt, hogy a nemzeti jog a DTT-t támogató szolgáltatást egyértelműen a 2003. július 24-i Altmark ítélet (C-280/00, EU:C:2003:415) értelmében vett közszolgáltatásként határozza meg.

72 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróságnak a jelen ítélet 50. pontjában hivatkozott állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Törvényszék által a nemzeti jog tekintetében tett megállapítások fellebbezés keretében történő vizsgálata során a Bíróság hatásköre csak annak vizsgálatára terjed ki, hogy e jogot a Törvényszék elferdítette-e. E tekintetben az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése.

73 A jelen ügyben a megtámadott ítélet 99. pontjában a Törvényszék elutasította a fellebbezők azon érvelését, miszerint a Bizottság tévesen tekintette úgy, hogy a földfelszíni hálózat üzemeltetésére vonatkozó szolgáltatás közszolgáltatásként való egyértelmű meghatározásának hiányában az első Altmark-feltétel nem teljesül. A megtámadott ítélet 98. pontjából kitűnik, hogy ezen érvelés lényegében azon alapult, hogy a spanyol televíziózás, valamint a televíziós műsorszórást támogató szolgáltatás a spanyol jogszabályok értelmében közszolgáltatás.

74 Márpedig meg kell állapítani, hogy a fellebbezők, amikor azt kifogásolják, hogy a Törvényszék e jogszabályok értékelésekor több tekintetben is tévesen alkalmazta a jogot, lényegében csupán a nemzeti jog értelmezését vitatják, anélkül hogy bármilyen elferdítésre hivatkoznának, és különösen pedig a 944/2005. sz. királyi rendelet tizenkettedik kiegészítő rendelkezésének a Törvényszék által nevezetesen a megtámadott ítélet 100–102. pontjában elvégzett értelmezését vitatják annak érdekében, hogy a Bíróság azt másképpen értelmezze, és ennélfogva újból értékelje a tényeket. A fellebbezők egyáltalán nem próbálják bizonyítani, hogy a Törvényszék olyan megállapításokat tett, amelyek nyilvánvalóan ellentétesek e nemzeti jog tartalmával, vagy hogy a Törvényszék e jognak olyan hatályt tulajdonított, amellyel az iratokban szereplő bizonyítékokra tekintettel az nyilvánvalóan nem rendelkezik.

75 E körülmények között a fellebbezőknek a nemzeti jog értékelése során elkövetett hibák fennállására alapított érve elfogadhatatlan.

76 Ezenkívül, amennyiben a fellebbezők továbbá azzal érvelnek, hogy a Törvényszék az általa elvégzett értékelés következtében tagadta a tagállamokat az ÁGÉSZ-ek meghatározása terén megillető mérlegelési jogkört, meg kell állapítani, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 95. pontjában éppen azt mondta ki, hogy e tagállamok az ÁGÉSZ-ek meghatározásakor széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, és ebből kifolyólag e szolgáltatások valamely tagállam általi meghatározását a Bizottság kizárólag nyilvánvaló hiba esetén kérdőjelezheti meg.

77 E tekintetben, és amint azt egyébként a fellebbezők is elismerik, a Törvényszék a megtámadott ítélet 97. pontjában kimondta, hogy a Törvényszéknek e felülvizsgálat során mindazonáltal meg kell győződnie arról, hogy tiszteletben tartottak-e bizonyos minimális kritériumokat, amelyek többek között arra vonatkoznak, hogy létezik-e a szóban forgó gazdasági szereplőket ÁGÉSZ-feladattal megbízó hatósági aktus, valamint hogy e feladat egyetemes és kötelező jellegű-e.

78 Márpedig, amint a főtanácsnok az indítványának 136. pontjában hangsúlyozta, a Törvényszék a megtámadott ítélet 110. pontjában megállapította, hogy a fellebbezők semmilyen időpontban nem tudták meghatározni, hogy a spanyol jogszabályok vagy az üzemeltetési megállapodások milyen közszolgáltatási kötelezettségekkel bízták meg a DTT-hálózat üzemeltetőit, és erre vonatkozóan bizonyítékokat sem tudtak előterjeszteni.

79 Ennélfogva a fellebbezők arra alapított érvét, hogy a Törvényszék elvi jelleggel kizárta, hogy a földfelszíni hálózat üzemeltetését meg lehet határozni ÁGÉSZ-ként, megalapozatlannak kell tekinteni.

80 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a negyedik jogalap első része részben elfogadhatatlan, részben pedig megalapozatlan.

A második részről

– A felek érvelése

81 A jelen jogalap második része arra vonatkozik, hogy a Törvényszék a szóban forgó ÁGÉSZ-t meghatározó nemzeti jogra vonatkozó vizsgálata keretében állítólag figyelmen kívül hagyta a nyilvánvaló hiba határát.

82 A fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 112. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor csupán helybenhagyta a vitatott határozat (121) preambulumbekezdését, amely szerint egy adott támogató platform – a jelen esetben a földfelszíni platform – üzemeltetésének közszolgáltatásként való meghatározása a spanyol hatóságok részéről elkövetett nyilvánvaló hibának minősül. A Törvényszék nem vizsgálta meg, hogy a szóban forgó ÁGÉSZ meghatározása során elkövettek-e nyilvánvaló hibát, és annak megállapítására szorítkozott, hogy ezen ÁGÉSZ-t nem határozták meg egyértelműen és pontosan.

83 A fellebbezők szerint a Törvényszék így figyelmen kívül hagyta, hogy a tagállamok mérlegelési jogköre lehetővé teszi számukra, hogy megválasszák az ÁGÉSZ-ek teljesítésének valamely sajátos módját, mint a jelen esetben a földfelszíni platformot. E tekintetben a fellebbezők rámutatnak egy ellentmondásra a 2015. november 26-i Comunidad Autónoma del País Vasco és Itelazpi kontra Bizottság ítélet (T-462/13, EU:T:2015:902) 78. pontjával, amelyben a Törvényszék kimondta, hogy a Bizottság a vitatott határozat (121) preambulumbekezdésében tévesen állapította meg a spanyol hatóságok által a szóban forgó ÁGÉSZ meghatározása során elkövetett nyilvánvaló hibát. A fellebbezők így azzal érvelnek, hogy az érintett térségben az érintett piac hiányosságára, valamint a releváns nemzeti jogban előírt közérdekre és egyetemességi célra figyelemmel e szolgáltatás meghatározása tartalmazta az annak ÁGÉSZ-ként való meghatározása szempontjából lényeges elemeket.

84 A Bizottság és az SES Astra álláspontja szerint a jelen rész elfogadhatatlan.

– A Bíróság álláspontja

85 A negyedik jogalap második részében a fellebbezők lényegében a megtámadott ítélet 112. pontját vitatják, amelyben a Törvényszék megállapította, hogy a vitatott határozat (121) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a földfelszíni platform üzemeltetésének közszolgáltatásként való meghatározása a spanyol hatóságok nyilvánvaló hibájának minősül.

86 Rá kell mutatni arra, hogy a jelen rész olyan új érvnek minősül, melyet nem terjesztettek a Törvényszék elé vizsgálatra, és amely ennélfogva a fellebbezés szakaszában elfogadhatatlan.

87 A megtámadott ítélet 112. pontjából ugyanis kitűnik, hogy a fellebbezők nem vitatták a vitatott határozat (121) preambulumbekezdését.

88 Márpedig a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint fellebbezés keretében a Bíróság hatásköre a Törvényszék előtt megvitatott jogalapokról hozott jogi döntés vizsgálatára korlátozódik (2017. február 16-i Monster Energy kontra EUIPO végzés, C-502/16 P, nem tették közzé, EU:C:2017:139, 5. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

89 Következésképpen a jelen rész alátámasztására felhozott érvet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

A harmadik részről

– A felek érvelése

90 A jelen jogalap harmadik része azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel elferdítette a nemzeti jog egyik rendelkezését, azaz a spanyol távközlési piacfelügyeleti bizottság 1/2010. sz. körlevelét, amely a szóban forgó szolgáltatás jellege értékelésének egyik elemét jelenti.

91 A fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 109. pontjában azzal az indokkal vetette el az 1/2010. sz. körlevélre alapított érvüket, hogy azt nem nyújtották be hozzá. Ennek következtében e pont inkoherens az indokolás azon részével, amely a nemzeti jog értelmezésének kérdésére és a Bíróság eljárási szabályaira vonatkozik, ami sérti a védelemhez való jogukat. A fellebbezők azzal érvelnek, hogy a Törvényszék pervezető intézkedést hozott annak érdekében, hogy a Bizottság be tudjon nyújtani bizonyos nemzeti jogi rendelkezéseket, amelyek között nem szerepelt e körlevél. Hangsúlyozzák, hogy a jogvitában részes felek nem vitatják az említett körlevél tartalmát és kötelező jellegét. Végül amiatt, hogy a DTT-t támogató szolgáltatás ki van zárva az 1/2010. sz. körlevél hatálya alól, e szolgáltatást közszolgáltatásnak kell tekinteni.

92 A Bizottság úgy véli, hogy mivel a fellebbezők elismerik, hogy a szóban forgó szolgáltatás közszolgáltatásként való meghatározását nem veszi át az 1/2010. sz. körlevél, nehéz megérteni, hogy a nemzeti jog állítólagos elferdítése mennyiben releváns. Ezenkívül a fellebbezők nem jelzik, hogy miben áll ez az elferdítés. Mindenesetre a Törvényszék a megtámadott ítélet 109. pontjában egyáltalán nem alkalmazta tévesen a jogot.

93 Az SES Astra álláspontja szerint e rész elfogadhatatlan, mivel a fellebbezők nem fejtik ki, hogy az 1/2010. sz. körlevél alkalmazása miért releváns a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

– A Bíróság álláspontja

94 A harmadik részben a fellebbezők lényegében azt kifogásolják, hogy a Törvényszék tévesen vetette el az 1/2010. sz. körlevélre vonatkozó érvelésüket azzal az indokkal, hogy azt nem nyújtották be hozzá, miközben a Törvényszék kérhette volna az említett körlevél benyújtását.

95 E rész hatástalan. A megtámadott ítélet 109. pontjából ugyanis kitűnik, hogy a Törvényszék nem csupán elutasította a fellebbezőknek az 1/2010. sz. körlevélre alapított érvelését azzal az indokkal, hogy azt nem nyújtották be hozzá, hanem másodlagosan azt is megállapította, hogy ezen érvelés nem bizonyítja, hogy a földfelszíni hálózat üzemeltetésére vonatkozó szolgáltatást a 2003. július 24-i Altmark ítélet (C-280/00, EU:C:2003:415) értelmében közszolgáltatásként határozták meg. Márpedig a fellebbezők egyetlen konkrét, e megállapítást megkérdőjelező érvet sem adnak elő.

96 Mivel a Bíróság a harmadik jogalapnak helyt adott, a megtámadott ítéletet ez alapján hatályon kívül kell helyezni.

A Törvényszékhez benyújtott keresetről

97 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikke első bekezdésének második mondatából következik, hogy ha a fellebbezés megalapozott, a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, amennyiben a per állása megengedi. A jelen ügyben ez a helyzet.

98 E tekintetben elengedő kiemelni, hogy a jelen ítélet 60–62. pontjában kifejtett okokból a vitatott határozatot lényeges eljárási szabályok megsértése miatt meg kell semmisíteni.

A költségekről

99 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

100 Mivel a Bíróság a fellebbezők fellebbezésének helyt adott, és a vitatott határozatot megsemmisítette, a Bizottságot a fellebbezők kérelmének megfelelően kötelezni kell saját költségein felül a fellebbezők részéről a jelen fellebbezési eljárásban és az elsőfokú eljárásban felmerült költségek viselésére.

101 A Bíróság eljárási szabályzata 140. cikke (3) bekezdésének megfelelően az SES Astra mint a Törvényszék, illetve a Bíróság előtti eljárásba beavatkozó fél maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszéke 2015. november 26-i Comunidad Autónoma de Galicia és Retegal kontra Bizottság ítéletét (T-463/13 és T-464/13, nem tették közzé, EU:T:2015:901) hatályon kívül helyezi.

2) A Bíróság a Spanyol Királyság által a digitális földfelszíni televíziózás távoli és kevésbé urbanizált területeken történő kiépítésére (Kasztília-La Mancha régión kívül) odaítélt SA.28599 (C 23/2010 [korábbi NN 36/2010, korábbi CP 163/2009]) sz. állami támogatásról szóló, 2013. június 19-i 2014/489/EU bizottsági határozatot megsemmisíti.

3) Az Európai Bizottság viseli a Comunidad Autónoma de Galicia (Galícia autonóm közösség, Spanyolország) és a Redes de Telecomunicación Galegas Retegal SA (Retegal) részéről a jelen fellebbezési eljárásban, valamint az elsőfokú eljárásban felmerült költségeket.

4) Az SES Astra SA maga viseli saját költségeit.

Aláírások

i — A jelen szöveg 61. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.